

Neljas väide

Üldkohus tõlgendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 72–75 valesti ELTL artikli 108 lõigetel 2 ja 3 ning määruse nr 659/1999 artikli 6 lõikel 1 ja Euroopa Kohtu praktikal, mis käsitleb õiguse olla kaasatud rikkumise tagajärgi, põhinevat õigust olla kaasatud, leides, et poolte avaldus selle kohta, kas eelarvevahendid kujutavad endast riigi ressursse, võis muuta menetluse tulemust. Selles kontekstis tõlgendas Üldkohus valesti ka riigi ressursside mõistet ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses ja olemasoleva abi mõistet ELTL artikli 108 lõike 1 tähenduses, moonutas vaidlustatud otsuses tuvastatud asjaolusid, mis olid talle esitatud, ja jättis analüüsimata argumendid, mille komisjon oli talle esitanud.

(¹) Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT 1999, L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/001, lk 339).

Euroopa Komisjoni 22. veebruaril 2019 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 12. detsembri 2018. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-722/15, T-723/15 ja T-724/15, Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns e.V. jt versus Euroopa Komisjon

(kohtuasi C-171/19 P)

(2019/C 131/41)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: K. Herrmann, T. Maxian Rusche, P. Němečková)

Teised menetlusosalised: Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns e.V., Genossenschaftsverband Bayern e.V., Verband der Bayerischen Privaten Milchwirtschaft e.V.

Apellandi nõuded

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- tunnistada esimeses kohtuastmes esitatud esimene väide põhjendamatuks;
- saata kohtuasi ülejäänud väidete osas Üldkohtusse tagasi;
- mõista esimese kohtuastme hagejatelt välja esimese kohtuastme ja apellatsioonimenetluse kohtukulud; teise võimalusena jätta kohtukulude üle otsustamine edaspidiseks.

Väited ja peamised argumendid

Esimene väide

Üldkohus tõlgendas ja kohaldas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 56–64, milles ta määratles menetluse algatamise otsuses seatud tingimusi, valesti ELTL artikli 108 lõiget 2 ja määruse nr 659/1999 (¹) artikli 6 lõiget 1 ning selles osas välja kujunenud Euroopa Kohtu praktikat: abi rahastamisallikad peavad vaid erandjuhul ja erilistel asjaoludel olema menetluse algatamise otsuses märgitud.

Teine väide

Üldkohus tõlgendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 47–53 ja 56 menetluse algatamise otsust valesti ning seetõttu on põhjendus puudulik ja komisjoni argumentidele pole vastatud; tegelikult hõlmab menetluse algatamise otsus rahastamismeetodeid eelarvevahenditest.

Kolmas väide

Üldkohus tõlgendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 66 ja 68 valesti ELTL artikli 263 teist lõiku ja sellega seonduvat Euroopa Kohtu praktikat, lähtudes põhimõttest, et kolmandate isikute õigus saada kaasatud on ELTL artikli 263 teise lõigu tähenduses oluline menetlusnorm.

Neljas väide

Üldkohus tõlgendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 70–72 valesti ELTL artikli 108 lõigetel 2 ja 3 ning määruse nr 659/1999 artikli 6 lõikel 1 ja Euroopa Kohtu praktikal, mis käsitleb õiguse olla kaasatud rikkumise tagajärgi, põhinevat õigust olla kaasatud, leides, et poolte avaldus selle kohta, kas eelarvevahendid kujutavad endast riigi ressursse, võis muuta menetluse tulemust. Selles kontekstis tõlgendas Üldkohus valesti ka riigi ressursside mõistet ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, moonutas vaidlustatud otsuses tuvastatud asjaolusid, mis olid talle esitatud, ja jättis analüüsimata argumendid, mille komisjon oli talle esitanud

(¹) Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT 1999, L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/001, lk 339).